

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Scintillæ Ignatianæ, Sive Sancti Ignatii De Loyola, Societatis Jesu Fundatoris Apophthegmata Sacra

Hevenesi, Gábor

Coloniæ, 1715

VD18 10988289

9. Martij. Si mihi totius mundi aurum suppeteret, non adjuvarem vel obulo illum, qui suâ culpâ se religione indignum reddidit. S. Ignat. ap. Bart. l. 3. §. 19.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50423)

8. Martii.

Univerſum mel, quod colligi poteſt ex floribus huius mundi, tantam non habet dulcedinem, quantam habet Domini ꝛꝛꝛ fel & acetum. S. Ignat. apud Bart.

Felicitatis titulum injuſtè occupantur oblectamenta mundi, eò magis alienum, quò nihil infelicius eſt, quam dari felicem, & non eſſe; niſi tu æternæ perditionis cauſas in felicitate numeres.

Voluptas irritat appetitum, non ſatis non implet animum, ſed inquietat; dulcedinis guttam immenſo amaritudinis obruit, & momento blandiari æternam mercatur infelicitatem.

Ut ex amaris herbis mel conficere non videntur apiculæ, ſic amara Chriſti patientiæ memoria dulcedinem propinat, mori non ſunt, qui eam velint deguſtare. Hæc ſancti Iſidori huius alchimix virtus eſt.

Amareſcit, quidquid dulce mundus offert, & dulceſcit, quidquid amarum accipit, dum Chriſti paſſio menti obverſatur.

9. Martii.

Si mihi totius mundi aurum ſuppeteraptum

non adjuvarem vel obulo illum, qui suâ culpâ se religione indignum reddidit. S.

Ignat. ap. Bart. l. 3. §. 19.

SI perdatur thesaurus, quæ non funduntur lacrymæ? si periclitetur sanitas, quæ non curæ fatigant? & tantum bonum, quantum est beatitudinis æternæ pignus, artha divinæ gratiæ inter levia censeatur?

Deplorata sanitas est, dum æger mala gravissima non sentit; imò credit, optimè secum agi, dum magnis passibus ad mortem properat. Perire, nec sentire, magna Dei pœna est.

Seu favores talibus cœlum mittat, seu dolores, semper timoris materiam præbet; dum favet, bona, quæ gesserunt, compensare, si premat, etiamnum vindicare, credi potest.

Illiberalior in eos plerumque Deus est, qui habendi spe, aut cupiditate se Deo subtraxerunt, digni minùs accipere, qui centum acuplum jurejurando promissum contempserunt. Leviora forent hæc, gravius illud iræ divinæ argumentum. Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò aptus est regno Dei.